

Intérieur.

— Ik weet het niet oom, misschien...
Vertrouwelijk duldde zij de omstrengeling van zijn arm.

Een plotseling verlangen niet bedwingend, kuste hij haar in den hals.

Zijn liefkozing schokte haar even, maar zijn glimlachend gelaat deed een plotselinge verlegenheid weer wijken.

— Ik ga tante opzoeken in den tuin, zei zij opstaande.

Hij had haar dadelijk losgelaten, zijn zelfbeheersching nu volkomen terug. Een frons van boosheid trok over zijn gelaat. Hij voelde zich plotseling oud, belachelijk oud.

De zon brandde gloeiend heet. Zelfs op de schaduwplek achter op het grasperk onder den perenboom was het te warm, om er met genot te kunnen zitten.

— 't Is nog te warm buiten, zei Ellen, de kamer weer binnenkomend.

Maar zij vond er niemand meer en zich het kleine salon herinnerend, waar het altijd koel was, wilde zij daar gaan piano spelen.

Onder een massa slordig dooreenliggende muziek zocht zij een eenvoudig liedje, dat aan Mrs Dickson behoorde. Het had een droomerig wiegenden rythmus.

O promise me, that some day you and I,
Shall take our loves together to some sky.
Where we can be alone and faith renew,
And find the hollows, where those flowers grew...
Those first sweet violets of early spring,
Which come in whispers thrill us both and sing
Of love, unspeakable that is to be,
O promise me!

O promise me, that you will take my hand.
The most unworthy is this lonely land.
And let me sit beside you, in our eyes
Seeing the vision of our paradise.
Hearing love's message, while the organ rolls
Its mighty music to our very souls.
No love less perfect, than a life with thee,
Oh promise me!

Mrs. Copper stoorde haar alleen zijn.

— Je zult onder deze muziek niet veel moois vinden, zei ze. Allemaal ouderwetsche stukken en dan de stukjes die Letty speelt. Zij speelt al heel aardig, vin je niet?

Ellen stemde flauw toe, wetend, dat haar tante instemming verlangde. Letty was haar afgod.

— Weet je ook, hoe laat Mrs. Dickson thuis komt Elly?

— Ik geloof niet, dat Mrs. Dickson gezegd heeft, hoe laat zij thuis zou komen.

— Natuurlijk, zei Mrs. Copper knorrig. Die komt en gaat, zonder zich aan iemand te storen.

* * *

— Ga eerst een uur studeeren, Maud, zei Mrs. Dickson kortaf.

— Ja mama, antwoordde Maud gedwee.

— Denk erom, dat ik op de klok zal zien, vervolgde Mrs. Dickson streng.

— Toe Ellie ga mee, vleide Maud. Een heel uur piano spelen, zuchtte zij.

— Een uur duurt zoo lang niet Maudy, troostte Ellen bemoedigend.

Letty was ook meegegaan.

Mag ik zoolang je ringen en armbanden aan, Ellen? vroeg zij.

— Jawel, als je er maar aan denkt, ze straks terug te geven.

— Kijk eens Maud, blufte Letty ijdel.

Maud begon zuchtend haar toonladders.

Ellen keek naar het fijne, sierlijke kinderfiguurtje. Het was moeilijk te gelooven, dat Maud een kind van Mrs. Dickson was.

— Hoeveel tijd is er om, Ellen, vroeg Maud.

— Een kwartier, antwoordde Ellen, op haar horloge kijkend.

— Een kwartier pas, zuchtte Maud teleurgesteld. Ik zal maar eens een lang stuk spelen, dan gaan er ineens een heeleboel minuten om. Zij zocht de Tarantelle van Sydney Smith. Zij speelde met voor haar leeftijd bewonderenswaardige vingervlugheid.

— Hoeveel minuten, Ellen? vroeg zij, toen het stuk ten einde was.

— Vijf, antwoordde Ellen glimlachend. Je moet niet zoo aan den tijd denken, dan gaat het uur gauwer om, dat zul je zien.

— Laten wij een quatre-mains spelen, zei Letty. Maar zij tokkelde de noten ruw en wild.

— Hè Letty, goed doen, zei Maud.

— Ik heb geen zin meer, zei Letty onaardig.

— Toe Ellie, doe jij 't?

Ellen naderde bereidwillig.

— Wat zijn jullie vervelend, viel Letty boos uit, toen niemand verder notitie van haar nam.